

Ahoj!

Životopis Marie Vařechová

Paní Marie Vařechová se narodila ??? (doplnit datu v) 1940 na Českomoravské vysočině v Chotěboři, okres Havlíčkův Brod. Její rodiče se jmenovali Marie Ilichová (za svobodna Svobodová) a Jan Ilich. Otec byl obchodní příručí, matka byla v domácnosti. Když se narodila, byla již republika dva roky obsazena Němci. Paní Marie Vařechová měla bratra Jana. Ten byl o 3 roky starší a zemřel minulý rok. Byl učitel matematiky a fyziky. Později byl inspektorem prodejen a ředitelem školy ve Františkových Lázních.

Konec války prožila v Novém Dvoře na Vysočině u babičky. Odtud si paní Vařechová vzpomíná na střelbu během bojů při osvobození republiky. Maminka s ní běžela za jejím bratrem do vedlejší vesnice. Došlo k přestřelkám mezi Rusy a Němci. Toto místo osvobozovala Rudá armáda Vlasovců, kteří rabovali a stříleli v celé vesnici. Kradli vše, co mělo cenu. Jeden z Vlasovců ji chytil a snažil se jí dostat náušnice z uší, ale silou. Po vlasovcích přišla řádná Rudá armáda a již byl klid.

Koncem roku 1945 se přestěhovala s rodiči do Františkových Lázní. Tam tatínek pracoval jako recepční v hotelu Savoj a maminka pracovala jako pokojská v lázních. Františkovy Lázně osvobodila americká armáda, na což paní Vařechová vzpomíná ráda, vojáci si hráli s dětmi a dávali jim jídlo a i laskominy. Na konci listopadu americká armáda z republiky odešla.

Do školy chodila ve Františkových Lázních po dobu 8 let povinné školní docházky. Pak udělala zkoušky na Obchodní akademii v Karlových Varech. Nebylo to její přání, sama chtěla být doktorkou, ale na doporučení pana ředitele šla právě na Obchodní akademii.

Po maturitě začala pracovat na umístěnkou u Drobného zboží Cheb, kde zůstala 8 let, byla i na prodejně, poté dělala inspektorku prodejen a také zajišťovala jejich chod. Řešila i personální otázky na prodejnách. Práce jí bavila.

Přesídlila do Karlových Varů, kde se provdala. Její manžel Jirka (zemřel před 15 lety) učil a vedl vodácký kroužek. Trénoval i mistra světa v kanoistice Karla Třešňáka.

Rodinný život začala ve 24 letech, ve 26 letech porodila syna Jiřího a po 10 letech dceru Petru. Den přec okupací Československa 20. srpen 1968 prožila v NDR na nákupech dětských věcí. Ráno v den okupace 21. srpna 1968 ji probudil s manželem hukot, který vydávaly po ulici jedoucí tanky. Ráno odešla normálně do práce do hotelu Pupp. Teprve tam zjistila, co se děje. Protože měla strach, běžela pro syna do jeslí. Jak spěchala, zapadl jí v zatáčce u karlovarské nemocnice podpatek mezi dlažební kostky. Ještě dnes s pláčem vzpomíná, jak zula botu a spěchala pryč. Doma se pak sešla celá rodina. Všichni byli v pořádku. Celou řadu let jí pak naše hymna připomínala toto těžké období.

V roce 1989 po Sametové revoluci se síť prodejen předávala soukromníkům. Toto snášela velmi špatně, protože to, co celá léta budovala společně se spolupracovníky, bylo zprivatizováno. Ještě dlouho, když šla kolem prodejen, bylo jí smutno.

Často vzpomíná, jak chodili tančit k mistru Novákovi. Předtancovala i na plesech. Dodnes má velmi ráda hudbu a vzpomíná na mladá léta, jak se bavil tanec, za kterým utíkali z internátu na tzv. Čaje.

Dodnes se schází se spolužačkami. Vzpomíná také ráda na učitele a profesory. Obzvláště na mladého profesora, který byl jejím třídním. S ním jezdili na výlety. Například do Babiččina údolí.

Ve škole jim jeden rok zakázali jít se podívat na dojezd Závodu míru. Celá třída ze školy utekla a dojezdu se zúčastnila. Všichni nakonec dostali třídní důtku. Ale ani jedné ze studentek jejich třídní profesor nenapsal, protože by jim to zakazilo vysvědčení.

Paní Vařechová velmi ráda četla. Chodila tak do nižších tříd předčítat dětem. Jezdila také na koni. Paní Vařechová hodně a ráda sportovala. Hrála nohejbal, volejbal.

Její největší zálibou se stalo vodáctví, tedy sjíždění řek, Na vodu jezdila se svým manželem. Například sjíždění Sázavy bylo jejich svatební cestou. Později založili vodáckou skupinu. Sjížděli Ohři, Otavu, kde jim uplavaly lodě, které se nakonec podařilo chytnout. Sjížděli i slovenské řeky, které měly své kouzlo ve své divokosti. Jejich vodácká skupina se rozšiřovala, až jich pak jezdil plný autobus. Nejkrásnější vzpomínky má na sjíždění Sázavy. Měli také vodáckou hymnu, kterou si dodnes pamatuje a zpívá ji vždy jednou ročně, kdy ji navštěvuje celá vodácká parta.

Paní Vařechová se svým mužem při sjíždění slovenských řek. (foto archiv paní Vařechové)